

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 grudnia 2013 roku powódka (...).T.C. N.V. (...) spółka komandytowa z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego W. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Business (...) z siedzibą w W. kwoty 30.901,14 złotych wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 45.901,14 złotych od dnia 22 listopada 2011 roku do dnia 19 lipca 2012 roku w wysokości 3.760,12 złotych z tytułu opóźnienia płatności wynoszącego 230 dni oraz

- od kwoty 30.901,14 złotych od dnia 20 lipca 2012 roku do dnia zapłaty

oraz kosztów procesu, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, iż jest dysponentem centrum konferencyjnego, z którego skorzystania był zainteresowany pozwany. Na mocy umowy z dnia 1 września 2011 roku zawartej pomiędzy powódką a pozwanym uregulowane zostały zasady korzystania przez pozwanego z kompleksowych usług powódki polegających na wynajmie sal konferencyjnych oraz zapewnieniu obsługi korzystających z sali. Powódka jest uprawniona do wystąpienia przeciwko pozwanemu z niniejszym pozwem z uwagi na nie uregulowanie kwoty za wykonanie usługi, tj. wynajem sal w Centrum (...) oraz świadczenie przez powódkę dodatkowych usług opisanych w zamówieniu. Powódka zgłaszała swoje roszczenia wobec pozwanego przed wystąpieniem z niniejszym powództwem, jednakże pozwany nie uiścił należności dochodzonej niniejszym pozwem. (pozew – k. 3-5).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. nakazał, aby pozwany zapłacił powódce kwotę dochodzoną pozwem wraz z kosztami procesu oraz kosztami zastępstwa procesowego w terminie 14 dni od doręczenia nakazu zapłaty albo w tym terminie wniósł sprzeciw (nakaz zapłaty – k. 40).

Sprzeciwem od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył nakaz w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, iż roszczenie uległo przedawnieniu. Wskazał, że umowa ramowa o współpracy z powodem została wypowiedziana przez niego ponad dwa lata temu. Ponadto pozwany podniósł, iż usługa którą zamówił od powódki została nieprawidłowo wykonana. Zgłoszona reklamacja nie została rozpatrzona ani uznana przez powódkę. Pozwany zapłacił powódce do wysokości wartości zrealizowanej usługi. (sprzeciw – k. 45).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 września 2011 roku spółka (...).T.C. N.V. (...) spółka komandytowa z siedzibą w W. zawarła z W. S. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Business (...) Ramową Umowę o (...) regulującą zasady korzystania przez W. S. z sal konferencyjnych w Centrum (...) oraz zapewnieniu obsługi korzystających z sal.

Umowa została zawarta na czas nieokreślony (ust. 3.1 Umowy), wysokość i termin płatności wynagrodzenia należnego A. z tytułu każdorazowego wykorzystania Centrum miała być określona przez A. w odpowiedzi na Zapytanie (ust. 4.1 Umowy)

(dowód: okoliczność niesporna; Ramowa Umowa o (...) k. 20)

Na podstawie wyżej wymienionej umowy i złożonego przez W. S. zapytania, doszło do zawarcia umowy najmu sal: BC, A oraz Board Room w Centrum (...) w dniach 27-28 października 2011 roku. Ponadto (...).T.C. N.V. (...) spółka komandytowa z siedzibą w W. zobowiązała się do świadczenia usług dodatkowych w postaci zapewnienia przerw kawowych i lunchów. Czynsz najmu ustalono na kwotę 58.410 złotych netto (71.844,30 złotych brutto).

(dowód: umowa najmu – k. 31-32)

W. S. w dniu 10 października 2011 roku zapłacił zaliczkę w kwocie 14.368,86 złotych.

(dowód: faktura zaliczkowa VAT nr (...) – k. 35; wyciąg z rachunku – k. 36)

W dniu 28 października 2011 roku spółka (...) T.C. N.V. (...) spółka komandytowa z siedzibą w W. wystawiła fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 37.840,20 złotych netto (46.543,45 złotych brutto), poprawioną fakturą korygującą z dnia 29 listopada 2011 roku nr (...) – pomniejszającą o kwotę 642,31 złotych brutto. Pozostała do uregulowania kwota 45.901,14 zł brutto (37.318 złotych netto). Termin płatności został ustalony na dzień 21 listopada 2011 roku.

(dowód: okoliczności niesporne; faktura VAT nr (...) – k. 33; faktura korygująca VAT nr (...) – k. 34)

Pismem z dnia 11 kwietnia 2012 roku (...) T.C. N.V. (...) spółka komandytowa z siedzibą w W. wezwała W. S. do zapłaty kwoty 37.318 złotych netto (45.901,14 złotych brutto). Wezwanie do zapłaty zostało doręczone w dniu 14 maja 2012 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 37-38)

W dniu 30 maja 2012 roku W. S. uznał roszczenie w kwocie 37.318 złotych netto (45.901,14 złotych brutto) wynikające z faktury VAT nr (...) oraz faktury korygującej nr (...) i zobowiązał się do zapłaty tej kwoty do dnia 2 lipca 2012 roku.

(dowód: oświadczenie z dnia 30 maja 2012 roku – k. 39)

W dniu 19 lipca 2012 roku W. S. zapłacił kwotę 15.000 złotych na poczet wyżej opisanej faktury.

(dowód: okoliczność niesporna, potwierdzenie przelewu – k. 36)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na okolicznościach przyznanych przez drugą stronę (okolicznościach niespornych) oraz dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy.

Postanowieniem z dnia 21 października 2014 roku oddalono wnioski pozwanego: o dopuszczenie dowodu z korespondencji e-mailowej złożonej na rozprawie w dniu 21 października 2014 roku, o zobowiązanie pełnomocnika powódki do złożenia oryginału oświadczenia z dnia 30 maja 2012 roku oraz o dopuszczenie dowodu z przesłuchania pozwanego w charakterze strony.

Zgodnie z art. 503 § 1 zd. 3 k.p.c. sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzecznie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

W przedmiotowej sprawie pozwany zgłaszając wyżej opisane nowe twierdzenia i dowody nie uprawdopodobnił w żaden sposób, że nie mógł ich zgłosić już w sprzecznie. Wskazane przez niego na rozprawie w dniu 21 października 2014 roku okoliczności dotyczące wyjazdu za granicę pracownicy, która zajmowała się korespondencją e-mailową nie zostały w żaden sposób uprawdopodobnione. Uprawdopodobnienie choć zwalnia z rygoryzmu postępowania dowodowego nie może opierać się wyłącznie na twierdzeniach strony. Należy przy tym podkreślić, że pozwany nie wskazał nawet, kiedy doszło do wyjazdu zagranicznego i powrotu z niego. Pozwany nie wskazał żadnych okoliczności, które przemawiałyby za uwzględnieniem pozostałych wniosków dowodowych, w tym nie wyjaśnił dlaczego nie zgłoszono w sprzecznie wniosku o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron i nie zakwestionowano oświadczenia pozwanego z dnia 30 maja 2012 roku. Na marginesie należy wskazać, że pozwany nawet na rozprawie w dniu 21 października 2014 roku nie zaprzeczył, że podpisał się pod dokumentem z dnia 30 maja 2012 roku wskazując jedynie, że nie pamięta, czy złożył pod nim swój podpis. Przeprowadzenie zgłoszonych przez pozwanego wniosków dowodowych spowodowałoby zwłokę w rozpoznaniu sprawy albowiem pozwany nie mógłby zostać przesłuchany z uwagi na swoją nieobecność na rozprawie, a zobowiązanie do złożenia oryginału oświadczenia z dnia

30 maja 2012 roku wymagałoby udzielenia terminu pełnomocnikowi powódki. Ponadto w przypadku dopuszczenia dowodu z korespondencji e-mailowej pełnomocnik powódki oświadczył, że wnosiłby o udzielenie mu terminu na ustosunkowanie się do tego dowodu. Należy również mieć na względzie nielojalne postępowanie pozwanego, który powołał się w złej wierze na nieprawdziwe okoliczności i w konsekwencji doprowadził do bezzasadnego odroczenia rozprawy wyznaczonej na dzień 22 sierpnia 2014 roku.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne, podlegało uwzględnieniu w całości.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

W niniejszej sprawie powódka dochodziła od pozwanego zapłaty wynagrodzenia należnego jej z tytułu zawartej umowy na korzystanie z trzech sal Centrum (...) w dniach 27-28 października 2011 roku i świadczenia usług cateringowych (przerwy kawowe i lunchy).

Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia umowy oraz jej treści, a także ustalonego z tego tytułu wynagrodzenia i terminu płatności. W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwany podniósł trzy zarzuty: przedawnienia roszczenia, wypowiedzenia umowy o współpracę oraz nienależytego wykonania umowy.

Zawartą pomiędzy stronami umowę należy uznać za umowę najmu. Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz w terminie.

W przedmiotowej sprawie powódka zobowiązała się oddać pozwanemu do używania trzy sale w Centrum (...) w dniach 27-28 października 2011 roku. Świadczone usługi cateringowe należy uznać za poboczne, dodatkowe zobowiązanie, nie wpływające na charakter zawartej umowy. Usługi te świadczone były wyłącznie w okresie najmu, dla osób korzystających z wynajętych sal. W związku z tym służyły jedynie zapewnieniu właściwej obsługi wynajętych pomieszczeń.

Zgodnie z art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając na uwadze powyższe, to na pozwanym spoczywał ciężar wykazania nienależytego wykonania zobowiązania przez powódkę. W przedmiotowej sprawie pozwany nie tylko nie zgłosił skutecznie żadnych wniosków dowodowych mających na celu wykazanie podnoszonej przez niego okoliczności, lecz nawet nie wskazał, na czym to nienależyte wykonanie zobowiązania miałyby polegać. W konsekwencji zarzut ten okazał się bezzasadny.

Pozwany podniósł również zarzut wypowiedzenia umowy o współpracę, lecz nie zgłosił w tym zakresie żadnych wniosków dowodowych. Ponadto treść uprawnień i obowiązków stron wynika również z podpisanej przez strony umowy najmu (k. 31-32).

Brak było podstaw do uznania, że roszczenie powódki uległo przedawnieniu. Roszczenie to składało się z dwóch elementów: roszczenia o zapłatę zaległych odsetek od uiszczonej po terminie przez pozwanego części należności w kwocie 15.000 złotych oraz roszczenia o zapłatę pozostałej części czynszu najmu wraz z odsetkami. Pozwany nie kwestionował wysokości należnego czynszu najmu, terminu jego płatności ani tego, że uiszczył na poczet czynszu najpierw w dniu 10 października 2011 roku kwotą 14.368,86 złotych tytułem zaliczki, a następnie w dniu 19 lipca 2012

roku kwotę 15.000 złotych. Okoliczności te znajdują potwierdzenie w złożonym przy pozwie dokumencie przelewu (k. 36).

Zgodnie z art. 677 k.c. roszczenia wynajmującego przeciwko najemcy o naprawienie szkody z powodu uszkodzenia lub pogorszenia rzeczy, jak również roszczenia najemcy przeciwko wynajmującemu o zwrot nakładów na rzecz albo o zwrot nadpłaconego czynszu przedawniają się z upływem roku od dnia zwrotu rzeczy. Inne roszczenia wynikające ze stosunku najmu (o zwrot rzeczy wynajętej, o zapłatę zaległego czynszu) przedawniają się na zasadach ogólnych.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. - bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Zgodnie z art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje;
- 3) przez wszczęcie mediacji.

Mając na uwadze powyższe przepisy należało przyjąć, że termin przedawnienia roszczeń objętych pozwem wynosił 3 lata – jako roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

W przedmiotowej sprawie niesporne było, że termin płatności czynszu najmu został przez strony ustalony na 21 listopada 2011 roku. W konsekwencji w dacie wytoczenia powództwa (12 grudnia 2013 roku) roszczenie nie było jeszcze przedawnione, zaś wniesienie pozwu przerwało bieg przedawnienia.

Na marginesie należy wskazać, że roszczenie objęte pozwem nie uległoby przedawnieniu również w przypadku, gdyby zawartą pomiędzy stronami umowę uznać za umowę o świadczenie usług (art. 750 k.c.) i zastosować do niej dwuletni termin przedawnienia wynikający z art. 751 k.c. Należy bowiem wskazać, że bieg terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę wynagrodzenia wraz z należnymi od tego wynagrodzenia odsetkami został przerwany uznaniem przez pozwanego roszczenia w dniu 30 maja 2012 roku (k. 39). W oświadczeniu z dnia 30 maja 2012 roku pozwany zapewnił, że zapłaci przysługującą powódce wymagalną wierzytelność w kwocie 37.318 złotych netto (45.901,14 złotych brutto) wynikającą z faktury VAT nr (...) do dnia 2 lipca 2012 roku. Od chwili wymagalności wierzytelności (21 listopada 2011 roku) do chwili uznania roszczenia (30 maja 2012 roku) nie upłynęły dwa lata, więc termin przedawnienia od dnia 31 maja 2012 roku zaczął biec na nowo i został ponownie przerwany wytoczeniem w dniu 12 grudnia 2013 roku powództwa.

Odnosząc się z kolei do roszczenia o zasądzenie odsetek od kwoty 15.000 złotych za okres od dnia 22 listopada 2011 roku do dnia 19 lipca 2012 roku należy wskazać, że zapłata przez pozwanego w dniu 19 lipca 2012 roku kwoty 15.000 złotych spowodowała, że odsetki od uiszczonej kwoty zyskały samodzielny charakter i podlegają przedawnieniu zgodnie z art. 118 k.c. w terminie trzyletnim odrębnie za każdy dzień opóźnienia (jako świadczenie okresowe). W konsekwencji również to roszczenie nie uległo przedawnieniu.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie wyżej powołanych przepisów oraz art. 481 k.c., orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd oparł się na dyspozycji przepisu art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Na koszty procesu poniesione przez powódkę składają się: opłata od pozwu w kwocie 1546 złotych, opłata skarbowa od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2.400 złotych.